

Nykøbing (K. Bjerre) angaaende Nykøbing Station. Ogsaa her ere Forholdene saaledes, at det vil blive nødvendigt at foretage en Udvidelse af Stationen, og derfor har jeg søgt og faaet Bevilling til at foretage Ekspropriation af det fornødne Areal. Men vi kunne ikke overkomme at bygge alle Landets Stationer om paa en Gang. Der bliver af Hensyn til Driftens Tarv i den nærmeste Fremtid paa Nykøbing Station at foretage en Udvidelse af Læsesporene, ligesom ogsaa Varerummet vil blive forøget. Dette vil i Øjeblikket for Driften være tilstrækkeligt.

Jeg kommer derefter til en Sag, der ligger noget udenfor Statsbanernes Administration. Det er om Forretningsgangen ved Ekspropriation til ny Anlæg. Der har fra forskellig Side været anket over, at Ledelsen af Ekspropriationsforretningerne skulde være en saadan, at de paagældende Grundejere gennemgaaende blive spiste af med alt for ringe Erstatning. Særlig har der været anket i Anledning af de Ekspropriationer, der i den senere Tid ere foretagne dels til Københavns Personbanegaard og dels til Slangerupbanen. Jeg behøver neppe at minde om, at Forretningsgangen er den, at en Ekspropriationskommission bestemmer, hvilke Arealer der skal erhverves og søger gennem Forhandling at naa til mindelig Overenskomst med den vedkommende Grundejere. Hvis en saadan Overenskomst ikke kan naas, gaar Sagen til Taksationskommissionen, der fastsætter den Erstatning, der skal gives. Det, at der ikke opnaas mindelig Overenskomst med Ekspropriationskommissionen, medfører altsaa ikke nogen Uret mod den private Grundejer, thi det er ikke nogen endelig Afgørelse. Hvad nu særlig angaar de Tilfælde, der her er klaget over, forekommer det mig unægtelig, at de afgive meget iøjnefaldende Eksempler paa, med hvor liden Grund der ofte klages. Selvfølgelig bør Ekspropriationen søge — det ligger ogsaa i Statens egen Interesse — saa vidt mulig at opnaa en mindelig Overenskomst paa rimeligt Grundlag. Men det er ikke Ekspropriationskommissionens Opgave at lade Staten betale, hvad som helst der forlanges. Det er noget, som enhver ved, at naar Grundejeren har Udsigt til, at her kommer Staten og skal ekspropriere, skruer han gerne sine Fordringer op til det højeste. Han glemmer bl. a. ogsaa ganske, at naar han sælger Byggegrunde til private, er det ikke, som, naar han sælger til Staten og faar Pengene kontant paa Bordet. Sælger han

til private, maa han i Reglen nøjes med en Prioritet, der ofte kan være meget usikker. Det har ogsaa været paafaldende for Ekspropriationskommissionen netop ved denne Lejlighed, at hver Gang man har spurgt de paagældende Ejere om, hvad deres Ejendomme ere vurderede til ved Ansættelsen til Ejendomsskyld, have de alle haft en saa daarlig Hukommelse, at de ikke have kunnet huske det. Vi have jo nu gennem Vurdering til Ejendomsskyld en jævnsides løbende uafhængig Taksation, som dog i alt Fald til en vis Grad kan tjene til Korrektur for, hvorvidt Ekspropriationskommissionens Vurdering er helt urigtig. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) nævnedes to Eksempler, der syntes ham at godtgøre, at Ekspropriationskommissionen byder for lidt. Saa vidt det har været muligt at oplyse det, maa det antages, at han har sigtet til følgende 2 Tilfælde. Det ene drejer sig om en Mand, hvis Ejendom, saaledes som det ærede Medlem oplyste, er pantsat for 17,000 Kr., og for hvilken Ekspropriationskommissionen bød 18,000 Kr. Nu synes det ganske vist, at 18,000 overfor en Prioritering af 17,000 ikke er meget, men man har jo før end i Dag set, at en Ejendom kan være prioriteret til Skorstenen, man kan maaske endog finde Eksempler paa Ejendomme, der ere prioriterede helt op i Røgen af Skorstenen. I det foreliggende Tilfælde var der i Kommissionen nogen Stemning for at betale maaske op til 20,000, det drejede sig om fra 18 til 20,000. Men da Manden forlangte 40,000 Kr., opgav man det som ganske haabløst at forhandle med ham, og Sagen gik til Taksation. Nu har det senere vist sig, at Ejendommen til Ejendomsskyld er vurderet til 20,000 Kr., saa det kan herefter ikke antages, at Ekspropriationskommissionen har gjort sig skyldig i at gribe saa overmaade meget fejl. Det andet Tilfælde synes at være følgende. Der var Tale om Ekspropriation af et mindre Stykke af en Mands Ejendom, et Stykke ubebygget, sumpet Areal ved Vandløbet langs Lersøen. For dette Stykke Jord blev der budt $2\frac{1}{2}$ Kr. pr. Kv.-Alen. Det viste sig, at til Ejendomsskyld er hele Ejendommen, det bedste med det daarligste, vurderet til 2 Kr. 65 Øre pr. Kv.-Alen. Altsaa, der er dog vist ikke grebet saa meget fejl. Naar den paagældende Ejer opgiver, at en Nabo af ham har kunnet sælge til 4 à 5 Kr., da er dette korrekt, men det er rigtignok Arealer, der ligge helt anderledes, med Façade ud til